

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 412/2021-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Kubinom, Dentons Europe CS LLP organizačná zložka, Štefánikova 15, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Sžk/15/2019 z 24. marca 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Dňa 8. júna 2016 sa uskutočnil pohovor sťažovateľa – policajného vyšetrovateľa, na ktorom mu bolo oznámené, že podľa rozhodnutia Národného bezpečnostného úradu nie je oprávnený na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami akéhokoľvek stupňa, a preto bude preložený na menej platené miesto v polícii. Sťažovateľ 9. júna 2016 oznámil, že s preložením súhlasiť nebude, lebo nesúhlasí a bráni sa proti rozhodnutiu Národného bezpečnostného úradu. Pre nedostatok oprávnenia na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami bol sťažovateľ personálnym rozkazom zo 17. júna 2016 od 1. júla 2016 preložený na menej platené miesto v polícii.

2. Sťažovateľ 20. júna 2016 podal žiadosť o uvoľnenie a navrhol, aby jeho služobný pomer policajta skončil k 30. júnu 2016, čo odôvodnil tým, že príjem z nového zaradenia by mu nepostačoval na pokrytie jeho potrieb a potrieb jeho rodiny. Dňa 21. júna 2016 bol sťažovateľ personálnym rozkazom riaditeľa okresného riaditeľstva polície uvoľnený zo služobného pomeru od 30. júna 2016, čo bolo odôvodnené tým, že sa s nadriadeným dohodol na uvoľnení zo služobného pomeru. Toto rozhodnutie bolo sťažovateľovi oznámené 27. júna 2016. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ 1. júla 2016 odvolanie, čo odôvodnil tým, že žiadosť o uvoľnenie neurobil slobodne, ale bol k nemu prinútený preložením na menej platené miesto. Jeho odvolanie proti tomuto rozhodnutiu bolo rozhodnutím z 9. augusta 2016 zamietnuté

ako neopodstatnené. Rozhodnutie bolo odôvodnené tým, že námietka sťažovateľa o nepriamom donútení podať si žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru je nedôvodná, keďže sťažovateľ svoju žiadosť sám doručil svojmu nadriadenému a bol poučený, že ju môže v lehote siedmich dní vziať späť, čo neurobil.

3. Proti rozhodnutiu o odvolaní podal sťažovateľ správnu žalobu, ktorá bola rozsudkom krajského súdu z 20. februára 2019 zamietnutá z dôvodu, že v rozhodnutí o zamietnutí odvolania sťažovateľa bolo správne vyhodnotené, že sťažovateľ požiadal sám o uvoľnenie zo služobného pomeru. Krajský súd sa nestotožnil s tým, že vôľa sťažovateľa bola následkom nátlaku. To, že sťažovateľ dospel k tomu, že by v novom služobnom zaradení dosahoval nedostatočný príjem, treba vyhodnotiť ako pohnútku k jeho inak slobodnej a vážne vyjadrenej vôli ukončiť služobný pomer. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, ktorú odôvodnil tým, že jeho žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru bola neplatná, keďže bol k nej donútený a medzičasom bolo zrušené rozhodnutie, ktorým bol 17. júna 2016 preložený na menej platené miesto v polícii.

4. Kasačná sťažnosť sťažovateľa bola rozsudkom najvyššieho súdu napadnutým ústavnou sťažnosťou zamietnutá. Podľa najvyššieho súdu pre posúdenie kasačnej námietky sťažovateľa podľa § 440 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku, ktorá poukazuje na nesprávne posúdenie veci správnym súdom, má zásadný právny význam § 191 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o služobnom pomere policajtov“), z ktorého vyplýva, že sťažovateľ až do 27. júna 2016 mal možnosť zobrať späť podanú žiadosť o uvoľnenie. K tomu uviedol, že pokiaľ sám sťažovateľ požiadal o uvoľnenie zo služobného pomeru, bolo zákonnou povinnosťou riaditeľa okresného riaditeľstva sťažovateľa zo služobného pomeru uvoľniť, ibaže by bol jeho právny úkon, ktorým o uvoľnenie požiadal, neplatný z dôvodu, že nebol urobený slobodne, vážne, určite alebo zrozumiteľne [§ 250 ods. 1 písm. c) zákona o služobnom pomere policajtov]. Sloboda a vážnosť sú základné náležitosti vôle. Sloboda vôle vychádza z podmienok utvárania vôle konajúceho subjektu. Ak tieto podmienky nepôsobia rušivo, násilne na mechanizmus vzniku vôle, neobmedzujú konajúceho vo výbere primeraných možností na prejavenie vôle, možno konštatovať, že vôľa je slobodná. Pri analýze slobody vôle sa v podstate skúma sloboda prejavu vôle. Vôľa bez jej prejavu nie je totiž poznateľná a ak bol prejav urobený neslobodne, možno dospieť aj k neslobode vôle. Na slobodu vôle sa môže pôsobiť fyzickým donútením alebo psychickým donútením.

5. K tomu najvyšší súd osobitne uviedol, že krajský súd uviedol podrobnú a vyčerpávajúcu skutkovú a právnu argumentáciu, a preto nie je potrebné ju ďalej rozvádzať, keďže skutkové okolnosti prejavu vôle sťažovateľa ukončiť svoj služobný pomer príslušníka Policajného zboru tak, ako vyplývajú z obsahu administratívneho spisu, vôbec nenavodzujú možnosť posúdenia žiadosti sťažovateľa a jeho následného postupu ako neslobodného či skratového konania.

6. Najvyšší súd za správny považoval záver krajského súdu týkajúci sa tvrdenia žalobcu, že donútenie spočívalo vo vydaní nezákonného rozhodnutia vo veci jeho preloženia, keď konštatoval, že túto skutočnosť nie je možné považovať za obmedzenie slobody a vážnosti vôle, ktoré činia právny úkon absolútne neplatný. Čo sa týka nedostatočnosti odôvodnenia

krajského súdu, najvyšší súd uviedol, že vzhľadom na obsahové zameranie námietok sťažovateľa, ktoré mali zásadný význam pre súdny prieskum, je možné považovať dôvody rozsudku krajského súdu za postačujúce. Krajský súd sa totiž správne prioritne venoval s dostatočným právnym záberom sťažovateľom nastolenej otázke prejavu jeho vôle v žiadosti.

II.

7. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. júna 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Tiež navrhuje zrušiť napadnutý rozsudok a priznať náhradu trov konania. Podľa sťažovateľa je odôvodnenie napadnutého rozhodnutia arbitrárne, keďže najvyšší súd sa nevyrovnal s jeho kľúčovým argumentom, ktorým bol nedostatok slobody rozhodovania pri žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru.

8. Najvyšší správny súd považuje ústavnú sťažnosť sťažovateľa za nedôvodnú a je toho názoru, že rozhodnutie bolo vydané na základe oboznámenia sa s obsahom súdneho a administratívneho spisu, a tiež pri rozhodovaní súd vychádzal z platných právnych predpisov a dostupnej judikatúry. Poznamenal, že rozhodnutie bolo vydané v súlade s ústavnými požiadavkami a bolo dostatočne odôvodnené.

9. Sťažovateľ sa k vyjadreniu najvyššieho správneho súdu v stanovenej lehote nevyjadril.

III.

10. Pre rozsah prieskumu realizovaného ústavným súdom v konaní podľa čl. 127 ústavy je rozhodujúci rozsah ústavnej sťažnosti, ako aj jej dôvody, čo vyplýva z § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Pokiaľ ide o dôvody ústavnej sťažnosti, sťažovateľ po rekapitulácii podstatných skutkových a právnych okolností jeho administratívnej veci zdôraznil (body 34 a 35 ústavnej sťažnosti), že k porušeniu jeho označených práv malo dôjsť „svojvoľným (arbitrárnym) odôvodnením Napadnutého rozhodnutia, ktoré spočíva v nevyrovaní sa s kľúčovými argumentmi sťažovateľa uvedenými v Kasačnej sťažnosti“. Nadväzne podčiarkol, že *«touto sťažnosťou nežiada sťažovateľ od Ústavného súdu, aby bol „treťou inštanciou“ a preskúmaval, či Najvyšší súd vec správne právne posúdil. Sťažovateľ žiada iba to, aby Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou a na jej podklade preskúmal Napadnuté rozhodnutie z hľadiska jeho súladu s úpravou základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie garantované Ústavou.»*.

11. Sťažovateľ potom svoj sťažnostný dôvod o ústavnej neakceptovateľnosti odôvodnenia kasačného rozsudku najvyššieho súdu koncentruje do presvedčenia, že otázkou, pre poskytnutie súdnej ochrany najvyšším súdom rozhodujúcou, bola (ne)zákonnosť personálneho rozkazu o preložení sťažovateľa. Tá totiž v ponímaní sťažovateľa determinovala aj (ne)zákonnosť personálneho rozkazu o jeho uvoľnení. Predmetnú otázku, resp. vzájomnú podmienenosť zákonosti oboch administratívnych rozhodnutí, podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd ponechal nepovšimnutú.

12. Ústavný súd z príloh ústavnej sťažnosti zistil, že krajský súd síce skutočnosť, že mu sťažovateľ ako žalobca predložil rozsudok najvyššieho súdu č. k. 5Sžk/17/2017 z 22. novembra 2018, v naratívnej časti svojho rozsudku neuviedol, avšak v bode 14 svojho rozsudku, na ktorý odkazuje i najvyšší súd v napadnutom rozsudku, zdôraznil, že nezákonnosť rozhodnutia o preložení sťažovateľa „nie je možné považovať za obmedzenie slobody a vážnosti vôle, ktoré činia právny úkon absolútne neplatný tak, ako to má na mysli zákon č. 73/1998 Z. z.“. Keď potom sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal vadou podľa § 440 ods. 1 písm. f) Správneho súdneho poriadku, najvyšší súd nielenže odkázal na citovanú pasáž rozsudku krajského súdu, ale taktiež doplnil, že dôvodom úspechu sťažovateľa v procese prieskumu zákonnosti rozhodnutia o jeho preložení (sp. zn. 5Sžk/17/2017) „sú otázky procesnoprávnej povahy týkajúce sa podaného odvolania proti Personálnemu rozkazu riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline č. 276 zo 17. júna 2016 o preložení žalobcu podľa § 35 ods. 1 písm. h) zák. č. 73/1998 Z.z. (posúdenie včasnosti podania odvolania a príslušnosti odvolacieho orgánu - body 59-61 uvedeného rozsudku)“. Na základe toho potom najvyšší súd uzavrel, že „obsah predmetného rozsudku NS SR z 22.11.2018, ako aj celého administratívneho konania týkajúceho sa preloženia žalobcu na inú pozíciu v policajnom zbore, nemá žiaden zásadný právny dopad na preskúvanú právnu vec“.

13. Oboznámiac sa s citovanými časťami oboch rozhodnutí správnych súdov, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sťažovateľovi vysvetlil, prečo autoritatívne deklarovaná nezákonnosť rozhodnutia o preložení sťažovateľa nepredstavuje skutočnosť rozhodujúcu pre proces poskytovania súdnej ochrany v konaní o správnej žalobe sťažovateľa podanej proti rozhodnutiu o jeho uvoľnení zo služobného pomeru a, pokiaľ ide dôvody, založenej na absencii slobody vôle pri podávaní žiadosti o uvoľnenie. Najvyšší súd, reagujúc na sťažovateľov kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. f) Správneho súdneho poriadku, výstižne naznačil, že k vyhovaniu správnej žalobe sťažovateľa proti rozhodnutiu o jeho preložení nevedlo pochybenie konajúcich správnych orgánov v rovine hmotného práva. Rozsudok najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 5Sžk/17/2017 teda nepreukazuje hmotnoprávnu nedôvodnosť preloženia sťažovateľa. Preto ak sťažovateľ sám dôvodil, že žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru podával pod vplyvom ním tvrdeného poznatku o pretrvávaní stavu spôsobeného vydaním rozhodnutia o jeho preložení, potom sa na tomto stave vyhovujúcim rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5Sžk/17/2017 materiálne nič nezmenilo, keďže uvedený rozsudok nijako nespochybnil existenciu hmotnoprávneho dôvodu na preloženie sťažovateľa v čase, keď k nemu došlo, ale konajúcim správnym orgánom vytkol „iba“ procesnú chybu pri posúdení včasnosti sťažovateľovho odvolania v príslušnom správnom konaní.

14. Z uvedeného dôvodu ústavný súd vyhodnocuje námietku nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ako nedôvodnú.

15. Zároveň však neušlo pozornosti ústavného súdu, že v rozsudku sp. zn. 5Sžk/17/2017 najvyšší súd zrušil nielen rozhodnutie žalovaného správneho orgánu o odvolaní, ale aj prvostupňové administratívne rozhodnutie o preložení sťažovateľa, keďže upozornil na ďalší súvisiaci rozsudok najvyššieho súdu č. k. 5Sž/2/2016-51 z 10. apríla 2017 o nezákonnosti rozhodnutia Národného bezpečnostného úradu o nesplnení predpokladov bezpečnostnej spoľahlivosti sťažovateľa, ktoré tvorilo podklad pre rozhodnutie o sťažovateľovom preložení. Takto najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 5Sžk/17/2017 naznačil, že pri preložení sťažovateľa došlo k vade aj v rovine hmotného

práva, ktorú po vrátení veci bude potrebné pri opätovnom rozhodovaní o preložení sťažovateľa vziať do úvahy.

16. Aj keď skutočnosti rekapitulované v predchádzajúcom odseku sťažovateľ v ústavnej sťažnosti ako jej dôvod nepredniesol, ústavný súd v záujme dosiahnutia komplexného pohľadu na celú sťažovateľovu kauzu ústiaceho do čo najpresvedčivejšieho odôvodnenia nevyhovujúceho výroku svojho nálezu zdôrazňuje, že ani strata hmotnoprávneho základu pre rozhodnutie o sťažovateľovom preložení nie je spôsobilá viesť k odlišnému pohľadu ústavného súdu na kvalitu odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu.

17. Sťažovateľova argumentácia totiž opomína fakt, že služobný pomer príslušníka ozbrojených bezpečnostných zborov v zmysle zákona o služobnom pomere policajtov je, čo sa týka vzniku, existencie o zániku, modelovaný nie na zmluvnom (súkromnoprávnom) princípe, ale verejnoprávnymi aktmi – personálnymi rozkazmi majúcej povahu individuálnych správnych aktov. Na tie sa na rozdiel od kontraktov súkromnoprávnej povahy viaže prezumpcia zákonnosti. Rozhodnutie o služobnom pomere (v okolnostiach veci rozhodnutie o preložení alebo rozhodnutie o uvoľnení zo služobného pomeru) sa preto považuje za súladné so zákonom dovtedy, kým kompetentný orgán verejnej moci nekonštatuje jeho nezákonnosť. Iba v prípadoch, keď právna norma ustanoví priamu závislosť jedného druhu rozhodnutia od iného druhu, môže mať konštatovanie nezákonnosti prvotného rozhodnutia priamy dopad na nezákonnosť od neho závislého rozhodnutia.

18. V sťažovateľovej veci však zákonnou podmienkou pre rozhodnutie o uvoľnení zo služobného pomeru nie je právoplatné rozhodnutie o jeho preložení. Jedinou podmienkou pre rozhodnutie o uvoľnení zo služobného pomeru podľa § 191 zákona o služobnom pomere policajtov je žiadosť policajta. Preto ani prípadná nezákonnosť (a zrušenie) rozhodnutia o preložení pre vadu hmotnoprávnej povahy nevedie bez ďalšieho automaticky k nevyhnutnosti konštatovať nezákonnosť rozhodnutia o uvoľnení zo služobného pomeru. Správne potom najvyšší súd v ústavnej sťažnosťou napadnutom rozsudku konštatoval, že obsah rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5Sžk/17/2017 „nemá žiaden zásadný právny dopad na preskúmanú právnu vec“. Z rovnakých dôvodov potom nebolo ani potrebné, aby sa najvyšší súd zaoberal argumentom sťažovateľa, že so svojím preložením nevyšlovi súhlas ani oň nepožiadala.

19. Akokoľvek sa popísané vzájomné vzťahy rôznych druhov správnych aktov vydávaných podľa zákona o služobnom pomere policajtov javia na prvý pohľad ako formalistické a neposkytujúce potrebný priestor pre poskytnutie efektívnej súdnej ochrany sťažovateľovi, ich aktuálna podoba je výsledkom vôle zákonodarcu, ktorú je súd v správnom súdnictve povinný rešpektovať. Preto potom ani ústavný súd nemôže vyhovieť ústavnej sťažnosti a zaviazať všeobecný (správny) súd na poskytnutie súdnej ochrany v podobe, ktorá by bola v rozpore s vôľou zákonodarcu.

20. Kauza sťažovateľa ako celok sa tak v konečnom dôsledku správne koncentrovala do posúdenia slobody sťažovateľovej vôle pri podávaní žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru. Sťažovateľ však, ako už bolo uvedené v bode 10 odôvodnenia tohto nálezu, od ústavného súdu nežiada, aby preskúmal, či najvyšší súd jeho vec správne právne posúdil. Dôvodom ústavnej sťažnosti, ktorým je podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd viazaný, teda podľa výslovne prejavenej vôle sťažovateľa nemá byť nesprávnosť posúdenia slobody vôle sťažovateľa pri podávaní žiadosti

podľa § 191 zákona o služobnom pomere policajtov najvyšším súdom. Napriek tomu ústavný súd neprehliadol, že sťažovateľove námietky voči odôvodneniu rozsudku najvyššieho súdu rozvíjaním jeho argumentačných úvah napokon vyústili do kritiky, podľa ktorej sa najvyšší súd „*obmedzil na konštatovanie, že obsah Rozsudku o nezákonnosti preloženia nemá žiaden zásadný právny dopad na preskúvanú právnu vec a že skutkové okolnosti prejavu vôle sťažovateľa nenavodzujú možnosť posúdenia Žiadosti o uvoľnenie a nasledujúceho postupu sťažovateľa ako neslobodného, skratového správania sa spôsobujúceho neplatnosť jeho právneho úkonu. Konkrétne ide o argument, že sťažovateľ bol k podaniu Žiadosti o uvoľnenie donútený nezákonným Personálnym rozkazom o preložení, ktorého nezákonnosť sa v priebehu súdneho konania navyše preukázala tým, že Personálny rozkaz o preložení bol pre nezákonnosť zrušený správnym súdom v samostatnom súdnom konaní, a preto Žiadosť o uvoľnenie nebola slobodne a platne podaná a Personálny rozkaz o uvoľnení vydaný na jej základe je nezákonný. Keďže bol tento argument pre konanie rozhodujúci, v súlade s názorom Ústavného súdu si takýto argument vyžadoval špecifickú odpoveď, ktorá v odôvodnení Napadnutého rozhodnutia absentuje.*“.

21. Aj v tomto segmente sa však ústavný súd so sťažovateľom nestotožňuje. Najvyšší súd venoval otázke slobody sťažovateľovej vôle pri podávaní žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru dostatok pozornosti. Zdôraznil špecifiká predmetu právnej úpravy uplatnenej v sťažovateľovej veci, ktorá má povahu prísnych pravidiel personálnych vzťahov v ozbrojených bezpečnostných zboroch, a následne s poukazom na časové okolnosti relevantných právnych skutočností uzavrel, že podanie žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru nepredstavovalo neslobodné konanie. Ústavný súd tu pripomína nadväznosť na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, keďže odôvodnenia oboch rozsudkov v sťažovateľovej veci je potrebné vnímať ako jeden celok. Krajský súd kvalifikoval pokles sťažovateľových príjmov po preložení na inú pozíciu iba ako „*pohnútky, ktoré sami o sebe nedeterminovali jeho správanie, podanie žiadosti, ale predstavujú len predpoklady, z ktorých žalobca vychádzal pri utváraní vôle podať žiadosť. Predpokladom platnosti písomných právnych úkonov je podpis konajúcej osoby, a to zvyčajne podpis vlastnoručný. Podanú žiadosť nemožno vyhodnotiť ako podanú tretou osobou alebo pod fyzickým nátlakom alebo psychickým nátlakom v zmysle bezprávnej vyhrážky. Rozhodnutie o preložení nepredstavuje bezprávnu vyhrážku, ktorá by odvodňovala záver, že žalobca bol psychicky donútený podať žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru.*“.

22. Nemožno preto prijať argumentáciu sťažovateľa, podľa ktorej najvyšší súd, dôvody rozsudku ktorého je nevyhnutné posudzovať v nerozlučnej spätosti s dôvodmi rozsudku krajského súdu, nedal odpoveď na súvislosť medzi personálnym rozkazom o preložení a slobodou sťažovateľa pri podávaní žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru.

23. Argumenty ústavnej sťažnosti, ktorými sťažovateľ určil medze na prieskum napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ústavný súd vyhodnotil ako nedôvodné. Preto bolo potrebné ústavnej sťažnosti nevyhovieť.

24. Ako *obiter dictum* ústavný súd dodáva, že slobodu ako vlastnosť vôle a zároveň nevyhnutnú podmienku platnosti právneho úkonu už rímsko-právna doktrína spochybňovala v prípadoch, keď donútenie bolo nespravodlivé a založené na hrozbe ťažkej ujmy (ohrozenie života, osobnej slobody alebo telesnej integrity). Aktuálna odborná literatúra v tomto smere kriticky poznamenáva, že v právnej praxi sa niekedy prejavuje nežiaduci trend k oslabovaniu závažnosti hrozacej ujmy,

pričom „svobodu vôle jako právní kategorii nelze ztotožňovat s obdobnou kategorií filosofickou, případně psychologickou; nedostatek svobodné vôle je jen tam, kde platné právo vadu v jejím utváření považuje za významnou. Např. pokud někdo pod vlivem poklesu příjmů prodá dům, jehož provoz je drahý, a koupí si byt, nevytváří se jeho vôle zcela svobodně, ovšem o její nesvobodě ve smyslu obč. zák. nelze hovořit“ (Spáčil, J. Právní úkony učiněné pod vlivem bezprávné výhrůžky a v tísní; jejich vzájemný poměr. In. ASPI – Původní nebo upravené texty pro ASPI, 2003, ID LIT26772CZ). Oddelenosť ústavného súdu od systému všeobecného súdництва preto nedovoľuje, aby ústavný súd nahradil právny záver krajského súdu i najvyššieho súdu, ktoré zrozumiteľne vysvetlili, že predchádzajúce rozhodnutie o preložení sťažovateľa na menej platené miesto nemožno považovať za akýkoľvek prvok donútenia k žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru. K tomuto úkonu nebol žiadnym spôsobom či už priamo alebo, ako sťažovateľ tvrdí, nepriamo nútený, keďže ak by tento úkon neurobil, nehrozil mu už z toho, či tento úkon urobí alebo neurobí, žiaden ďalší následok ako ten, ktorý mal byť vyvolaný jeho preložením. I keď následok preloženia sa pri sťažovateľovi nevyhnutne mal prejaviť v jeho finančnej ujme, táto finančná ujma nemohla pôsobiť ako forma psychického nátlaku na to, aby požiadal o uvoľnenie zo služobného pomeru, a tak si svojím vlastným konaním spôsobil pravdepodobne ujmu ešte vážnejšiu.

25. Podľa § 67 zákona o ústavnom súde pripája k tomuto rozhodnutiu odlišné stanovisko sudca Peter Straka, ktoré sa týka výroku a aj odôvodnenia rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. novembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu